

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΜΥΡΝΑΙΚΑΙ
ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ (4).

4.

ΣΕΡΓΙΣ ΘΕΩ
ΨΕΙΣΤΩΣ
ΓΚΚΙ'ΛΟΥΝΟΥ'ΑΙ

ἤτοι.

Σεργίς, Θεῶ ὤψ(ι)στῶ σωτ(ήρι) κ(αί)
κ(υ)ρ(ίῳ) Λούνου, ἀνέ(θηκεν).

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψα ἐκ τεμαχίου μικροῦ μαρμάρου ἀκανονίστου μήκ. 0, 26, ὕψ. 0, 11, πᾶχ. πρὸς μὲν τὰ δεξιὰ 0, 07, πρὸς δὲ τὰ ἀριστερὰ 0, 10, εὐρισκομένου νῦν ἐν τῷ Ἑβραϊκῷ νοσοκομείῳ τῆς πόλεως μας καὶ ἀνακαλυφθέντος πρὸ 8½ περίπου μηνῶν ἐν τῷ ἀπέναντι τοῦ νοσοκομείου οἰκοπέδῳ, ἐφ' οὗ ἐκτίσθη ἔπειτα τὸ νεόδμητον κατάστημα τῆς Ἑβραϊκῆς κοινότητος. Τὰ ἄκομψα καὶ ἐφθαρμένα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γράμματα ἔχουσιν ὕψ. 0, 02· ἐκ τοῦ σχήματος δὲ αὐτῶν γίνεται δῆλον ὅτι ἐχαράχθησαν εἰς πολὺ μεταγενεστέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἐποχὴν. Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας τοῦ τεμαχίου τούτου ἐπιφανείας φαίνονται ἱχνὴ κακίστης ἐργασίας ἀναγλύφου, ἐξ οὗ, ὡς καὶ ἐκ μόνης τῆς ἐπιγραφῆς, τῆς

κατατασσομένης εἰς τὰς λεγόμενας ἀναθηματικάς, καταφαίνεται, βεβαιούται τις ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀνετέθη ὑπ' εὐλαβοῦς τινος ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ Λούνου, οὗ ἡ ἐν Σμύρνῃ ὑπαρξίς πρώτην ἤδη φορὰν γίνεται γνωστὴ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ὡς καὶ ἡ θέσις ἐφ' ἧς ἀνεγείρετο, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀν' ἐγείνετο ἀνασκαφὴ τις πρὸ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ρηθέντος οἰκοδομήματος ἢ καὶ ἤδη ἀν' ἐπεχειρεῖτο τοιαύτη ἐν τῷ προσυλίῳ αὐτοῦ ὑπὸ φιλαρχαίου τινός, διὰ μικρᾶς δαπάνης θὰ ἀνεκαλύπτοντο πολλὰ ἀφορῶντα ἐν γένει τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἰδίως τὴν ἱστορίαν τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Λούνος δὲ (Lunus) ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὁ Φρύγιος θεὸς Μῆν, οὗ ἡ λατρεία ἐξετείνετο ἐφ' ὅλης σχεδὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν νομισμάτων ὅλων σχεδὸν τῶν πόλεων τῆς Φρυγίας, τῆς Λυδίας καὶ τῆς Πισιδίας, ἐνθα πανδήμως ἐλατρεύετο, παριστᾶται ὅτε μὲν ὄρθιος, ὅτε δὲ ἑφιππος. Ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιῶν τούτων εὐρίσκωμεν αὐτὸν τιμώμενον καὶ ἐν τῇ Ποντικῇ Τραπεζοῦντι, ἐν τῷ Σουλλίῳ τῆς Παμφυλίας, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς Πισιδικὴ πόλις, ἐν ταῖς Καρικαῖς πόλεσιν Νύσα καὶ Ἀφροδισιάδι, ταῖς παρὰ τὴν Φρυγίαν καὶ ἐν τῇ Ἰωνικῇ Σμύρνῃ, ὡς ἡ παροῦσα ἐπιγραφὴ ἀποδεικνύει, πόλει ἐχούσῃ ἅμεσον σχέσιν πρὸς τὴν πλησιόχωρον Λυδίαν.

Ὁ θεὸς οὗτος ἐπεκαλεῖτο διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων ἐπιθέτων. Ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ βλέπομεν ὅτι ἐπικαλεῖται Ὑψίστος, Σωτὴρ καὶ Κύριος. Ἀλλαχοῦ ὀνομάζεται Μῆν Τιάμου, Μῆν Τόραννοι, Μῆν Πετραίτης, Μῆν Ἀρτεμίδωρος Ἀξιοτιτηνός ἢ μόνον Ἀξιοτιτηνός, Μῆν Ἀσκηνός, Μῆν Κάρον, Μῆν Καμαρείτης, καὶ Μῆν Φαρνάκου. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ὅπως ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ καλεῖται ἀκλίτως Λούνου καὶ οὐχὶ Λούνος καὶ ἐν δοτικῇ πτώσει Λούνῳ, οὕτω καὶ τινὰ τῶν ἐπιθέτων αὐτοῦ εἶναι ἄκλιτα· ὡς Μῆν Τιάμου, Κάρον, Φαρνάκου, ἀντὶ Μῆν Τιάμος, Κάρος, Φαρνά-

1) Ἐν τῷ προτελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ Ὁμήρου (Μάρτιος 1873) Σελ. 104, στ. 9 Ἀρεχδότου ἐπιτυμβίου Σμυρναϊκῆς ἐπιγραφῆς διόρθ. **HN** ἀντὶ **N**.

κης. Ὁ τελευταῖος οὗτος Μὴν Φαρνάκης εἶ-
χεν ἐν Καθείροις τοῦ Πόντου διάστημα να-
ὸν καὶ ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τῶν βασιλέων
τοῦ Πόντου, οἵτινες κατὰ τὴν βασιλικὴν
ὀρκωμοσίαν ὠμνουν «Τύχην βασιλέως καὶ
Μῆνα Φαρνάκου.»

Τὸ κύριον ὄνομα Σεργίος εἶναι πρωτοφα-
νές, μὴ ἀναφερόμενον ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ
Πάπου· εἶναι δὲ τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Ρω-
μαϊκοῦ ὀνόματος Σεργία ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ
Σέργιος (*Sergius*).

2.

	ΦΙΛΟΙ	
	ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ	
	ΔΙΟΦΑΣ	
	ΣΕΛΕΥΚΟΣ	
8	ΦΙΛΟΙ	
	ΝΙΚΙΑΣ	
	ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ	ΦΙΛΟΙ
	ΑΠΟΛΛΑΣ	
40	ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ	
	ΑΠΕΛΛΗΣ	
	ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ	
	ΦΙΛΟΧΑΡΙΣ	
	ΜΑΤΡΟΣ	
	ΣΩΣΤΡΙΣ	
45	ΜΗΝΟΔΟΤΟΣ	ΦΙΛΟΙ

ἦτοι.

Φίλοι· Δημοσθένης, Διοφᾶς, Σέλευκος.
Φίλοι· Νικίας, Ἀρτεμισία. Φίλοι· Ἀπολ-
λάς, Ἀπυλλάδωρος, Ἀπελλῆς, Σωτήριχος,
Φιλόχαρις, Μάτρος Σώστρις, Μηνόδοτος.
Φίλοι

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψα πρὸ ἐ-
τῶν ἐξ εὐμεγέθους λίθου κειμένου καὶ ἀνακα-
λυφθέντος ἐν τῷ ὑπογείῳ τῆς οἰκίας τοῦ Κ.

Μιχαὴλ Τελέφογλου κατὰ τὴν ἄνω συνοι-
κίαν παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Ἰωάν-
νου τοῦ Θεολόγου. Πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν
ταύτην παράβαλλε καὶ τὴν Περγαμηνὴν ἐ-
πιγραφὴν, ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ 6^ῳ. τεύχει
τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλ. τῆς Εὐαγ.
Σχολῆς ἀρ. π.ε. Τὰ γράμματα αὐτῆς ἔχουσι
τὸ ἐξῆς σχῆμα ε, ϸ, Ϲ, ἀλλὰ τὸ ϸ
τετράκις οὕτω . . .

Τὰ Σμυρναϊκὰ ὀνόματα Διοφᾶς καὶ Μά-
τρος εἶναι πρωτοφανῆ μὴ ἀναφερόμενα ἐν
τῷ λεξικῷ τοῦ Πάπου.

3.

ΣΤΑΛΚΙΑ
ΤΡΟΦΙΜΗ
ΧΑΙΡΕ

ἦτοι.

Σταλκία Τροφίμη χαῖρε.

Τὴν ἐπιτύμβιον ταύτην ἐπιγραφὴν ἀντέ-
γραψα ἐκ πλακῶς μήκ. 0, 30, ὑψ. 0, 25,
πάχ. 0, 05, εὐρισκόμενης ἐν τῷ καφενεῖῳ
Φωτάκη κατὰ τὴν Ἀνω συνοικίαν καὶ ἀνα-
καλυφθείσης πρὸ τινων ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Πά-
γου, παρὰ τὴν κρήνην Γλαπιτζόγλου· ἥδη
δὲ ἐδωρήθη τῷ Μουσείῳ τῆς Εὐαγ. Σχολῆς
ὑπὸ τοῦ Κυρίου Κοκόλη Χατζῆ Ἀνδρέου. Τὰ
γράμματα αὐτῆς, ὑψ. 0, 02, ἔχουσι τὸ ἐ-
ξῆς σχῆμα Α.

Τὸ κύριον ὄνομα Σταλκία εἶναι πρωτο-
φανές, μὴ ἀναφερόμενον ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ
Πάπου. Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ Δεβᾶ καὶ
Βαδδίγκτωνος ἀρ. 1743 k, ὡς καὶ ἐν ταῖς
ὑπ' ἀρ. 3668, 4884 b, add. 5846 b, 6525
b, ἐπιγραφαῖς τοῦ C. I. Gr. ἀπαντᾷ τὸ πα-
ραπλήσιον Στλακκία, ὡς καὶ τὸ ἀρσενικὸν
Στλάκκιος.

I. Ἐαρινός.